

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2014. február 27. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az emberölés büntette és más bűncselekmény miatt **I.rendű vádlott és társa** ellen indított büntetőügyben a **Kecskeméti Törvényszék** 2013. október 10. napján kihirdetett **10.B.202/2013/38.** számú ítéletét

m e g v á l t o z t a t j a :

I. rendű vádlott cselekményét:

- társtettesként elkövetett emberölés büntettének [1978. évi IV. törvény 166. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) és d) pont], és
- rablás büntettének [1978. évi IV. törvény 321. § (1) bekezdés 1. fordulat] minősíti.

I. rendű vádlott **feltételes szabadságra nem bocsátható.**

Az I. rendű vádlottal szemben elrendelt vagyonekobzás összegét **60.880.- (hatvanezer-nyolcszáznyolcvan) Ft-ra leszállítja.**

II. rendű vádlott feltételes szabadságra bocsátásának legkorábbi időpontját 35 (harmincöt) évre súlyosítja.

A II. rendű vádlottal szemben elrendelt vagyonekobzást **mellőzi.**

A Kecskeméti Törvényszék bünjelnyilvántartásában Bny.I/73/2013/85. tételszám alatt bevételezett 1 pár magas szárú munkavédelmi bakancs **elkobzására vonatkozó rendelkezést mellőzi, lefoglalását megszünteti** és azt I. rendű vádlottnak **kiadni rendeli.**

A Bny.I/73/2013/36. tételszám alatti 1 db fehér színű madzag lefoglalásának megszüntetésére és megsemmisítésére vonatkozó rendelkezést **mellőzi.**

A Bny.I/73/2013/27. tételszám alatti 1 db fekete nadrágot, 32. tételszám alatti 1 db balkezes kesztyűt, 34. tételszám alatti 1 db jobbkezes kesztyűt, 67. tételszám alatti 1

db karórát, 68. tételszám alatti 1 pár csatos bokacsizmat, 69. tételszám alatti 1 pár pamut zoknit, 70. tételszám alatti 1 db melegítő alsót, 71. tételszám alatti 1 db boxer alsót, 72. tételszám alatti 1 db alsónadrágot, 73. tételszám alatti 1 db zöld pulóvert, 74. tételszám alatti 1 db csíkos inget, 75. tételszám alatti 1 db szakadt pulóvert és 80. tételszám alatti 2 db gyufásdobozt **megsemmisíteni rendeli.**

Az első fokú eljárás során felmerült bűnügyi költségből az I. rendű vádlott által külön fizetendő összeget **224.408.-(kettőszázhuszonnégyezer-négyszáznyolc) Ft-ra felemeli,**

a II. rendű vádlott által külön fizetendő összeget **69.827.-(hatvankilencezer-nyolcszázhuszonhét) Ft-ra leszállítja.**

A vádlottak által egyetemlegesen viselendő bűnügyi költség összegét **1.899.974.-(egymillió-nyolcszázkilencvenkilencezer-kilencszázhetvennégy) Ft-ra leszállítja.**

Egyebekben az elsőfokú ítéletet **helybenhagyja** azzal, hogy az ítélet alapját képező tárgyalási napok közül a 2013. évi július hó 4. napját mellőzi.

A vádlottak személyi adatai közül mellőzi a tartózkodási helyükre vonatkozó megállapítást.

A bűnjeljegyzék száma helyesen Bny.I/73/2013.

A vádlottak által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésükbe **beszámítja.**

Kötelezi

I. rendű vádlottat **8.000.-(nyolcezer) Ft,**

II. rendű vádlottat **12.260.-(tizenkettőezer-kettőszázhatvan) Ft másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség** megfizetésére az államnak, a Kecskeméti Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívása szerint.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

A törvényszék I. r. vádlott bűnösségét társtettesként elkövetett emberölés büntetében [2012. évi C. törvény 160. § (1) bekezdés és (2) bekezdés b), d), k) pontja], valamint rablás büntetében [2012. évi C. törvény 365. § (1) bekezdés a) pontja], II. r. vádlott bűnösségét társtettesként elkövetett emberölés büntetében [2012. évi C. törvény 160.

§ (1) bekezdés és (2) bekezdés b), d), k) pontja] mondta ki.

Ezért I. r. vádlottat mint többszörös visszaesőt - halmazati büntetésül - életfogytig tartó fegyházra és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte, továbbá 79.380,- Ft-ra vagyonelkobzást rendelt el. A Sátoraljaújhelyi Városi Bíróság 1.B.395/2009/7. számú ítéletével kiszabott 6 hónap börtönből engedélyezett feltételes szabadságot megszüntette és kimondta, hogy az I. r. vádlott feltételes szabadságra legkorábban 35 év után bocsátható.

II. r. vádlottat életfogytig tartó fegyházra és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte, valamint 500,- Ft-ra vagyonelkobzást rendelt el. Kimondta, hogy feltételes szabadságra legkorábban 30 év után bocsátható. Mindkettejükkel szemben kiszabott szabadságvesztésbe beszámította az általuk előzetes fogvatartásban töltött időt.

Rendelkezett a bűnjelekről és a bűnügyi költség viselését felosztotta az I. r. és a II. r. vádlott között.

Az elsőfokú ítélet ellen ellenérdekű fellebbezések bejelentésére került sor.

Fellebbezést jelentett be:

- az ügyész mindkét vádlott terhére, a büntetés enyhe volta miatt, annak súlyosítása, az I. r. vádlott tekintetében a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből történő kizárása, a II. r. vádlott esetében pedig a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának hosszabb tartamban történő megállapítása érdekében;
- az I. r. és a II.r. vádlottak és védőik a büntetés súlyossága miatt annak enyhítése érdekében.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség átiratában és az ügyész a fellebbezési nyilvános ülésen az első fokon bejelentett ügyészi fellebbezést annak indokolásával egyezően fenntartotta, eljárásjogi észrevételei mellett a rendelkezésre álló adatok alapján az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása kiegészítését is indítványozta.

Ugyanakkor az alkalmazandó törvény tekintetében módosította az írásban előterjesztett indítványát, álláspontja szerint ugyanis az I. r. vádlottal szemben alkalmazandó törvény hatályát annak alapján kell eldönteni, hogy a másodfokú bíróság eleget tesz-e az ügyészi fellebbezésnek; igenlő esetben az elkövetéskori törvény alkalmazása, nemleges esetben viszont az elbíráláskori törvény alkalmazásának van helye. Ez a problematika azonban álláspontja szerint nem érinti II. r. vádlottat a terhére bejelentett fellebbezés fenntartásával sem.

Ezen túlmenően a fellebbviteli főügyészség szerint a törvényszéknek a vagyonek kobzásra vonatkozó ítéleti rendelkezései tévesek; miután az iratokból megállapítható, hogy kizárólag (magánfél neve) magánfél terjesztett elő polgári jogi igényt (I. tényállási pont), továbbá az emberölés során elvett dolgok közül egy gyalugép, két dekopírfűrészes és egy akkumulátor-töltő lefoglalása és a sértett hozzátartozójának történő kiadása megtörtént, már csak egy akkumulátor-töltő sorsa rendezendő, amely a II. r. vádlotthoz került és azt a sértett képviselőjének kell kiadni. Így a II. r. vádlott esetében a vagyonek kobzásnak már nincs ténybeli alapja; az I. r. vádlottat pedig kizárólag a polgári jogi igényrel nem érintett, meg nem térült kárral összefüggésben lehet kötelezni vagyonek kobzásra. Ennek összegét is megjelölte és észrevételezte, hogy az I. r. vádlott által viselt bakancsot az elsőfokú bíróság nem törvényesen kobozta el, miután az nem volt az elkövetés eszköze.

Az ügyész összességében I. r. vádlottnak a feltételes szabadság kedvezményéből történő kizárását, II. r. vádlottal szemben a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának hosszabb tartamban történő megállapítását, az I. r. vádlottal szemben elrendelt vagyonek kobzás összegének 60.880 Ft-ban történő megállapítását, a II. r. vádlottal szemben elrendelt vagyonek kobzás mellőzését, a bakancs elkobzásának mellőzését és a lefoglalásának megszüntetése mellett az I. r. vádlott részére történő kiadását, egyebekben az ítélet helybenhagyását indítványozta a fogvatartás helye feltüntetésének mellőzésével.

Kizárólag az ügyésznek mindkét vádlott terhére bejelentett súlyosítást célzó fellebbezése az alapos, a védelmi fellebbezéseket ehhez képest az ítélet tábla alaptalanoknak találta.

A másodfokú bíróság a Be. 348. § (1) bekezdése alapján eljárva az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül mindkét vádlottra nézve, függetlenül attól, hogy ki, milyen okból és milyen célból fellebbezett.

Ennek során megállapította, hogy a törvényszék a tárgyalást alapvetően az eljárásjogi szabályok betartásával folytatta le, amelynek során figyelemmel volt a Be. XXVIII/A. Fejezetében írt, a kiemelt jelentőségű ügyekre vonatkozó eljárási szabályokra is.

A bizonyítást az elbíráláshoz szükséges és lehetséges körben, kellő mélységben lefolytatta. Ennek eredményeképpen túlnyomórészt hiánytalan és helyes tényállást állapított meg, amely azonban nem volt mentes bizonyos mértékű hiányosságoktól és iratellenességtől [Be. 351. § (2) bekezdés b) pont 2. fordulata és c) pontja], így azt - elfogadva a fellebbviteli főügyészség ilyen irányú indítványát, de hivatalból is - a

másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján, az iratok egybehangzó tartalma szerinti tényállás-kiegészítéssel illetve helyesbítéssel orvosolta a következők szerint:

Az I. r. vádlott büntetett előéletére vonatkozókat illetően, az elsőfokú bíróság ítéletének 4. oldal 2. pontjában írt ügyszám helyesen B.707/1998/3., a szabadságvesztést e vádlott 2012. november 9. napján töltötte ki; a 3. pontban írt szabadságvesztését 2002. április 24. napján, a 4. pontban írtat pedig 2005. február 18. napján töltötte ki az I. r. vádlott.

A történeti tényállás I. pontjában írtakat kiegészítette az ítélőtábla azzal, hogy 1. sz. sértett testsúlya az elkövetéskor 47 kg volt és az I. r. vádlottnál lényegesen gyengébb volt a fizikuma.

Ugyanakkor a jogi indokolásba utalta az elsőfokú bíróság ítéletének azt a megállapítását, hogy az I. r. vádlott jogtalan eltulajdonítási szándékkal vette el az ott rögzített idegen dolgokat, miután ez a megállapítás jogi terminológia, így oda tartozik. Ezzel szemben e tényállási pontot kiegészítette azzal is, hogy 2. sz. sértett a polgári jogi igényét az elsőfokú bírósági tárgyaláson terjesztette elő.

A II. tényállási pontot azzal egészítette ki, hogy 3. sz. sértett életkorára visszavezethetően kifejezetten gyenge fizikai állapotban volt, a vádlottak egyenként is a sértett fizikumát jelentősen meghaladó erőfőlényben voltak.

A tényállás II. pontjába utalta az ítélőtábla az ítélet 13. oldalán írtak közül azt, hogy a vádlottak az arcukat sállal fedték el.

Ugyanakkor az elsőfokú bíróság ítéletének 9. oldal második bekezdésében írt, a vádlottak tudattartalmára vonatkozó jogi következtetést a jogi indokolás részének tekintette, miután a tudattartalomra - de nem a tudati tényekre - vonatkozó megállapítások ebbe a körbe tartoznak (Bírósági Határozatok 2005. 167.).

A most írt kiegészítésekkel vált teljes mértékben megalapozottá az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása, amely így a másodfokú felülbírálat alapját képezte.

Az elsőfokú bíróság kellő elmélyültséggel foglalkozott a bizonyítékokkal. Megfelelő, az iratok tartalmával is egyező, életszerű és a logika szabályait is követő indokokkal adott számot arról, hogy mely bizonyítékokat miért fogadott el, melyeket miért nem. A bizonyítékok mérlegelése ezért nem volt eredménnyel támadható.

Mindenben alapos indokokkal utasította el a további bizonyítást célzó védelmi indítványokat is az elsőfokú bíróság, ezek teljesítése az eljárás elhúzódásán túli egyéb

eredményt a másodfokú bíróság álláspontja szerint sem eredményezhetett volna.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett mindkét vádlott bűnösségére ami az élet elleni bűncselekményt illeti, és az I. r. vádlott esetében a vagyoni elleni bűncselekményben is helyes a bűnösség megállapítása.

A törvényszék a vádlottak által elkövetett bűncselekményeket az általa alkalmazott büntető törvény rendelkezéseinek megfelelően minősítette.

A történeti tényállás I. pontjában rögzítettek szerint az I. r. vádlott úgy vett el számára idegen dolgokat, hogy egy söröző pincehelyiségének belső egységében, a raktárban, a hajnali órákban egyedül tartózkodó, törékeny, gyenge fizikumú nővel szemben az idegen dolgok megszerzése érdekében erőszakot alkalmazott úgy, hogy őt tarkón ütötte. Ez a támadás az elkövetés helyére, időpontjára és a sértett fizikumának jellemzőire, a hatékony védekezés és segítségkérés esélytelensége mellett vitathatatlanul az akaratot lenyűgöző erőszaknak minősül (EBH.2007. 1591), amely tekintetben a másodfokú bíróság mellőzte az I. r. vádlott kőműves, illetve ács szakképzettségére tett hivatkozást, mert az ebből a szempontból irreleváns.

Az I. r. vádlott a cselekményével a rablás büntettét valósította meg, az e körben kifejtett jogi indokolással mindenben egyetértett a másodfokú bíróság.

A tényállás II. pontjában rögzítettek szerint I. r. és II. r. vádlottak egy, az idős koránál fogva védekezésre csak korlátozottan képes személyt támadtak meg annak érdekében, hogy vélt értékeit megszerezzék.

Az értékek feltalálási helyének megtudása érdekében igen hosszú időn keresztül módszeresen, kíméletlenül, szánalmat nem ismerően az idős sértettet rugdosták, taposták, ütötték ököllel, kalapáccsal, infralámpával illetve fahusáanggal testszerte, őt kikötözték, meggyújtott papírdarabot tartottak az arcához.

A tényállásban rögzített sérüléseket számba véve, lényegében valamennyi bordáját, a kezét és szegycsontjának egy darabját is eltörték, valamint úgy megtaposták, hogy a bal tüdőlebenye leszakadt. Emiatt légmell is kialakult, amely tovább fokozta a sértett szenvedését.

A rendelkezésre álló adatok szerint a tényállásbeli napon délután 5 órakor kezdték meg cselekményüket és este 9 óra körüli időben távoztak, mindösszesen 19 ezer forint zsákmánnyal.

Bebizonyítást nyert, hogy a sértett ekkor már meghalt. Ezzel a lehetőséggel a vádlottak nyilvánvalóan számoltak is cselekményük kifejtése során, minthogy az

általuk eszközölt bántalmazás módjára, az erőbehatások számára, erejére, a támadott testrészek életfontosságú szerepére, az okozott sérülések tetemes számára és jellegére visszavezethetően kizárólag az a következtetés vonható le, hogy a vádlottak belenyugodtak a sértett halálának bekövetkezésébe.

A már halott sértett testének öngyújtólánggal való ingerlése folytán pedig meg is bizonyosodtak a tényleges halálról mint eredményről, és már ennek tudatában távoztak a helyszínről.

Cselekményük következményeként a sértett lényegében kínhalált halt, az I. r. vádlott a 18.500,- Ft, a II. r. vádlott pedig mindösszesen 500,- Ft értékben szerzett meg használt dolgokat.

Az ítéletálla álláspontja is az, hogy a közvetlen anyagi előny megszerzése érdekében a 86. esztendejét betöltött sértettet halálra kínzó vádlottak cselekményét a törvényszék az általa alkalmazott elbíráláskori büntető törvény (2012. évi C. törvény) rendelkezéseinek megfelelően helyesen minősítette társtettesként, nyereségvágyból, különös kegyetlenséggel, a bűncselekmény elhárítására idős koránál fogva korlátozottan képes személy sérelmére elkövetettnek.

A másodfokú bíróság azonban a később kifejtendőkre figyelemmel I.r. vádlott bűncselekményeit az 1978. évi IV. törvény (az elkövetéskor hatályban volt Btk.) rendelkezéseit alkalmazva a következők szerint minősítette:

- társtettesként [1978. évi IV. tv. 20. § (3) bekezdése] elkövetett emberölés büntette [1978. évi IV. törvény 166. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) és d) pont], és
- rablás büntettének [1978. évi IV. törvény 321. § (1) bekezdés 1. fordulat].

Az elsőfokú bíróság helyesen indult ki abból az álláspontból, miszerint az elbíráláskor hatályos büntető törvény a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja tekintetében [2012. évi C. törvény, 43. § (1) bekezdés] enyhébb szabályozást tartalmaz az elkövetéskori büntető törvényhez képest, ezért abban az esetben, ha a vádlottak feltételes szabadságra bocsáthatóak az életfogytig tartó szabadságvesztésből, ez utóbbi törvényt kell alkalmazni. A feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből kizárás esetén azonban az elbíráláskori Btk. nem teremt enyhébb elbírálási lehetőséget, ezért a Btk. 2. §-a értelmében az elkövetéskor hatályos büntető törvényt kell alkalmazni.

Ami a bűnösségi körülményeket illeti, ezeket a törvényszék túlnyomórészt helyesen vette számba. A másodfokú bíróság azonban további súlyosító körülményként értékelte az I. r. vádlott tekintetében a vagyon elleni erőszakos bűncselekmények

elszaporodottságát, azt, hogy a rablást az erőszak tekintetében nő sérelmére valósította meg és mindkét vádlott esetében az élet elleni bűncselekmények többszörös minősülését. A bűnhalmazat súlyosítóként értékelését ugyanakkor az ügyészi indítványhoz képest nem mellőzte az I. r. vádlott esetében, miután annak a büntetési tételkeretet emelő hatása az életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabása mellett értelemszerűen nem érvényesülhetett, s így nem kerülhetett szóba ugyanazon körülmény kétszeres értékelése.

Mellőzte ugyanakkor mindkét vádlott esetében az enyhítő körülmények közül a beismerő vallomás tételét, hiszen azok nem voltak teljes körűek.

A másodfokú bírósági nyilvános ülésen kinyilvánított megbánásukat sem értékelte őszintének és oly mértékben meggyőzőnek, amely megfelelő súlyú enyhítő jelleget képviselt volna. Annak közönyös, szinte automatikus verbális kinyilvánítása, hogy az elkövető a bűncselekményt megbánta, még messze nem testesít meg valódi megbánást, amelyet enyhítő körülményként kellene értékelni.

A most írtakkal együtt az ítéletábra osztotta a törvényszéknek azt az álláspontját, hogy a kiemelkedően súlyos elkövetési módra, a legsúlyosabb eredménnyel, halállal járó, többszörösen minősülő bűncselekményre tekintettel a vádlottakkal szemben a legsúlyosabb büntetés, az életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabása indokolt. Az ilyen bűncselekményt elkövető vádlottak esetében ennél enyhébb büntetés kiszabása szóba sem kerülhetett.

Ugyanakkor kellően figyelemmel kellett lenni a vádlottak közötti belső arányosság követelményére is. Ezt vizsgálva mindenképpen súlyosabb megítélés alá esett a többszörös visszaesőnek minősülő I. r. vádlott, aki az élet elleni bűncselekményt feltételes szabadság próbaideje alatt követte el, ami a II. r. vádlotthoz képest az ő személyének lényegesen magasabb társadalomra veszélyességét tükrözi.

Az ítéletábra álláspontja az, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte kellő súllyal a felsorakoztatott súlyosító körülményeket, illetve a vádlottaknak az élet elleni bűncselekmény rendkívül brutális elkövetési módjában és az elkövetés kitartó jellegében is megnyilvánuló kiemelkedő társadalomra veszélyességét, amikor mindkét vádlott esetében lehetőséget látott a társadalomba való visszailleszkedésükre, és ehhez képest a feltételes szabadságra bocsáthatóság lehetőségét biztosította az I. r. vádlott számára 35 év múlva, illetve a II. r. vádlott esetében azt 30 évben határozta meg.

Az ítélezési gyakorlat szerint általában akkor szükséges az elkövetőnek a társadalomból történő végleges kivonása, ha több ember életének kioltására kerül sor,

vagy korábban már volt elítélve emberölés miatt (BH2004. 353, BH2004. 265). Kétségtelen, hogy a jelen ügyben egyik körülmény sem állapítható meg. Figyelemmel azonban az I. vádlott többszörös visszaeső minőségére, a súlyos beszámítású bűncselekmények halmazátára, arra, hogy feltételes szabadság alatt valósította meg az élet elleni bűncselekményt és különös tekintettel az ölési cselekmény rendkívüli embertelenségében, annak elhúzódó, a sértettnek az átlagot meghaladó kínszenvedésének kiváltásában megnyilvánuló kegyetlen elkövetési módjára, a személyében rejlő kirívó társadalomra veszélyességre, elvetemültségre, az ítélőtábla nem látott reményt arra, hogy valaha is képes lenne legalábbis egy elfogadható, minimális szinten visszailleszkedni a társadalom kötelékébe.

Ezért a társadalom védelme érdekében az I. r. vádlott szabadlábra kerülését nem indokolt lehetővé tenni, így a másodfokú bíróság a feltételes szabadságra bocsáthatóság kedvezményéből I. r. vádlottat a fentebb indokoltak alapján az elkövetéskori büntető törvény, azaz az 1978. évi IV. törvény 40.§ (1) bekezdés 1. fordulata, (3) bekezdése és 42.§ (1) bekezdésére is figyelemmel, a 47/A.§ (1) bekezdés 2. fordulata és a (3) bekezdése alapján kizárta. (A büntetés halmazati jellegét illetően az ítélőtábla a felhívott Btk.85.§. (1) és (2) bekezdésére utal.)

II. r. vádlott esetében viszont eltérő a helyzet: - azt állapította meg az ítélőtábla, hogy kedvezőbb előéletére, a személyében rejlő kisebb fokú társadalomra veszélyességre tekintettel esetleg még lehet remény arra, hogy egy kellően hosszú tartamú büntetés alatt tanúsítandó kifogástalan magatartással bizonyosságot adjon arról, hogy képes lehet beilleszkedni a civilizált emberi közösségbe. Ezért az ő esetében nem feltétlenül szükséges a ténylegesen életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabása, cselekvősege kegyetlenségének foka azonban mindenképpen hosszabb bizonyítási idő előírását indokol.

Ezért a másodfokú bíróság az esetében a 2012. évi C. törvény (az elbíráláskori Btk.) 42.§ 1. fordulata és 43.§-a alapján a rendelkező részben foglaltak szerinti tartamra, 35 évre súlyosította a II. r. vádlott feltételes szabadságra bocsátásának legkorábbi időpontját.

Mindebből következik, hogy a büntetések enyhítését célzó védelmi fellebbezések teljesítése szóba sem kerülhetett.

A kifejtettekből nyilvánvaló, hogy I. r. vádlott esetében a tényleges életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabása azt eredményezte, hogy immár nem az elbíráláskori büntető törvény volt alkalmazandó, miután az az elkövetéskori büntető törvényhez képest nem eredményez kedvezőbb elbírálási lehetőséget. Ezért a Btk. 2. §-a alapján a főszabályként alkalmazandó elkövetéskori büntető törvényt alkalmazta az ítélőtábla

az I. r. vádlott tekintetében.

Így cselekményét az 1978. évi IV. törvény rendelkezései alapján minősítette a fentiek szerint, amelynek eredményeképpen a bűncselekmény elhárításra idős koránál fogva korlátozottan képes személy sérelmére elkövetés mint minősítő körülmény nem kerülhetett szóba, az súlyosító körülményként volt értékelendő.

A másodfokú bíróság mindenben osztotta a fellebbviteli főügyészségnek az elkobzott bűnjelekre és a vagyoneklobzásra vonatkozó észrevételét és ehhez képest indítványát is. Az iratok alapján megállapítható volt, hogy az I. tényállási pontban írt cselekményre vonatkozóan kizárólag 2. sz. sértett terjesztett elő polgári jogi igényt, továbbá az emberölés alkalmával elvett tárgyak közül a fellebbviteli főügyészség által felsoroltak lefoglalása és a sértett hozzátartozójának kiadása megtörtént. Így csak egy akkumulátor-töltő maradt a II. r. vádlottnál, amelyet a sértetti képviselőnek kell kiadni. Ebből következően a II. r. vádlottal szemben valóban nem lehet vagyoneklobzást elrendelni, míg az I. r. vádlottat kizárólag a polgári jogi igénnyel nem érintett meg nem térült kárral összefüggésben lehet vagyoneklobzásra kötelezni, amelynek összege az I. tényállás pontban írtak szerint összesen 48.380 Ft, a II. tényállás pontot érintően 12.500 Ft, mindösszesen pedig 60.880 Ft.

Ezért a másodfokú bíróság az I. r. vádlottal szemben elrendelt vagyoneklobzás összegét az 1978. évi IV. tv. 77/B.§ (1) bekezdés a.) pontjának az alkalmazásával 60.880 Ft-ra leszállította, az 500,- Ft-ra elrendelt vagyoneklobzást a II. r. vádlott esetében pedig mellőzte.

Tévedett az elsőfokú bíróság abban is, hogy az I. r. vádlott bakancsát elkobozta, miután az nem minősül az elkövetés eszközének. Ezért a másodfokú bíróság az elkobzást mellőzte, annak lefoglalását a Be. 155.§ (1) bekezdés első mondatának első fordulata alapján megszüntette és a bakancsot ugyanezen törvényhely (2) és (5) bekezdése alapján az I. r. vádlottnak kiadni rendelte.

Ezzel ellentétben a helyzet a rendelkező részben megjelölt fehér színű madzag tekintetében, miután azt az elkövetéshez használták az emberölés megvalósításakor a vádlottak, amikor azzal kötözték le az időskorú sértettet. Ezért a madzag megszüntetésére és megsemmisítésére vonatkozó rendelkezés nem felelt meg a törvénynek, így azt a másodfokú bíróság mellőzte. További rendelkezésre (elkobzásra) e tekintetben azonban nem volt szükség, mert az elsőfokú bíróság a téves rendelkezésén túlmenően a madzag elkobzásáról is - helyesen - rendelkezett.

A rendelkező részben felsorolt bűnjelek esetében megállapítható volt, hogy azok értéktelenek, a kiadásukat nem is kérte senki, így a másodfokú bíróság nem

rendelkezett ezek kiadásáról, hanem - figyelembe véve egyes bűnjelek fertőzésveszélyét is -, azok megsemmisítését rendelte el a Be. 155.§ (8) bekezdése alapján.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy a bűnjeljegyzék számára utalás ellentétes a nyomozati anyagban található bűnjeljegyzék valódi számával, ezért azt helyesbítette.

Végezetül helyes számítással megállapította és megváltoztatta a bűnügyi költségre vonatkozó téves számításra alapuló rendelkezések összegszerűségét is.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítélete megfelelt a vonatkozó törvényi rendelkezéseknek. Ezért a fentebb kifejtettek tekintetében az ítéletet a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy helyesbítette az ítélet alapját képező tárgyalási napokra vonatkozó megállapítást.

Mellőzte az ítélet tábla a vádlottak személyi adatai közül a fogvatartási helyük feltüntetését is.

A Be. 258. § (2) bekezdés b) pontja értelmében az ítélet és az ügydöntő végzés rendelkező része tartalmazza a vádlott nevét és személyi adatait.

A Be. 117. § (1) bekezdése a terhelt személyazonosságának tisztázása körében a terhelt nevének, születési nevének, korábbi nevének, születési idejének és helyének, anyja nevének, lakóhelye és tartózkodási helye címét, az értesítési címének, a személyazonosító okmánya számának és az állampolgárságának a megállapítását követeli meg, és ezért a határozatok rendelkező részének is ezt kell a fentiek alapján tartalmaznia.

A polgárok személyi adatainak és lakcímének nyilvántartásáról szóló 1992. évi LXVI. tv. 5. § (3) bekezdése értelmében a polgár tartózkodási helye: annak a lakásnak a címe, ahol - lakóhelye végleges elhagyásának szándéka nélkül - három hónapnál hosszabb ideig tartózkodik. A (2) bekezdésben foglaltak alapján a lakcímbeljelentés szempontjából lakásnak tekintendő az az egy vagy több lakóhelyiségből álló épület vagy épületrész, amelyet a polgár életvitelszerűen otthonául használ, továbbá - a külföldön élő magyar és nem magyar állampolgárok kivételével - az a helyiség, ahol valaki szükségből lakik, vagy - amennyiben más lakása nincs - megszáll. Ugyanezen törvényhely (4) bekezdése értelmében a polgár lakcímadata: bejelentett lakóhelyének, illetve tartózkodási helyének címe.

A kifejtettekből következik, hogy az elsőfokú bíróság a vádlottak lakóhelyének címét helyesen tüntette fel, a tartózkodási helyüket azonban nem, mert az alatt nem érthető a fogvatartásuknak a helye. Ezért azt annak téves és egyben szükségtelen voltára tekintettel a másodfokú bíróság mellőzte a vádlottak személyi adatai közül.

Az elkövetéskori Btk. 99. § (1) és (2) bekezdése alapján (I. r. vádlott) és az elbíráláskori Btk. 92. § (1) bekezdése és (2) bekezdése alapján (II. r. vádlott) beszámította a vádlottak által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésükbe.

Végezetül pedig az eredménytelenül fellebbező vádlottakat a Be. 338. § (1) és (3) bekezdése és 381. § (1) bekezdése alapján kötelezte a másodfokú eljárás során kirendelt védelmükkel felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélőtábla ítélete elleni további fellebbezés lehetőségét a Be. 386. §-a kizárja.

Szeged, 2014. február 27. napján

Dr. Mezölaki Erik s.k.
a tanács elnöke

Dr. Katona Tibor s.k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Nagy Erzsébet s.k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítélőtábla Bf.II.550/2013/8. számú ítélete és a Kecskeméti Törvényszék 10.B.202/2013/38. számú ítéletének a jelen ítélettel meg nem változtatott része mindkét vádlott tekintetében a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2014. február 27. napján

Dr. Mezölaki Erik s.k.
a tanács elnöke